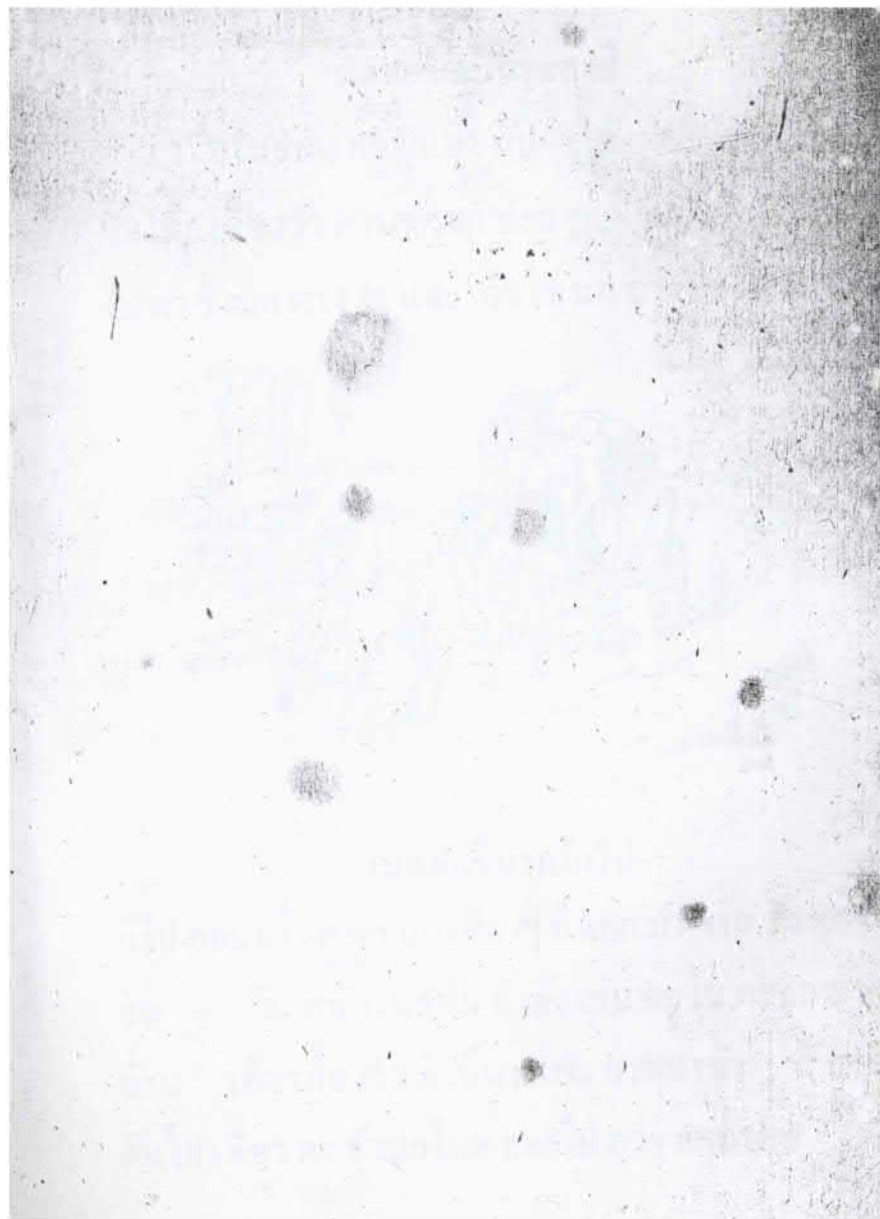




กระทรวงศึกษาธิการ
กรมศึกษาธิการ
กรมวิชาวินิการ
กระทรวงธรรมการ

นิพนธ์ของ...

บทที่ ๑. หายไป

เด็กคนหนึ่งชื่อเนลสัน เมื่อ ครึ่งเนลสันยังเป็นเด็ก ก็ไม่ใช่เป็นคนแข็งแรง บิดามารดาของเนลสันได้ส่งตัวไป อยู่กับ บ้า ที่บ้านนอก ซึ่งไกลจากบ้านเดิมมาก ต้องขึ้นรถม้าไป เพราะครึ่งนั้นยังไม่มีทางรถไฟ บ้า ของเนลสันก็รักใคร่และเลี้ยงดู ประคับ ประคอง อย่างดี ปล่อยให้วิ่งเล่น ตามสนามหญ้าและขึ้นต้นไม้เตี้ย ๆ ตามประสา เด็ก

ฉันอยากเป็นกะลาสี

เมื่อเนลสัน อยู่กับบ้านนั้น ได้เคยไปเที่ยวเล่น
กับเด็กเลี้ยงวัว ตามทุ่งนา บ่อย ๆ บางที ก็ พา กัน
ไปหา รังนกต่าง ๆ และเก็บไข่นก มาเล่น บางที



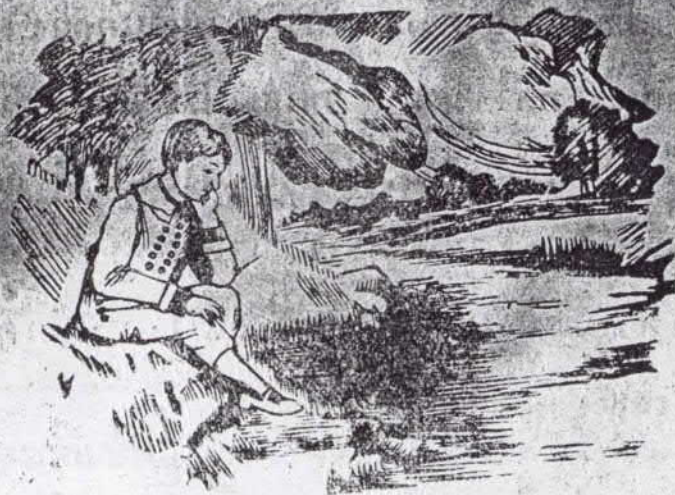
เนลสันขึ้นรถม้าไป

ก็ไป คอยเฝ้า ดู ลูก นก เล็ก ๆ ที่ออกมา จาก รัง ทุก ๆ
วัน วันหนึ่งเนลสัน กำลังเล่น อยู่ใน ครอบ ข้าง
บ้าน เด็กเลี้ยงวัว ที่เป็นเพื่อน มาพบเข้า ก็ชวน
กันไปเที่ยวหา รังนกใกล้ ออกไป กว่า ตามเคย

หายไป

๓

ครั้นถึงเวลาเย็นเป็นเวลา กิน เข้า เนลสัน
ก็ยังไม่กลับบ้าน บ้า ของเนลสัน วิดก ว่า จะไป
มีอันตรายขึ้น จึง ส่ง คน ออกไป ตาม คน ที่
ไป ตาม ก็ ไป เทียว คั่นหว ทุกหน ทุกแห่ง และ เดิน



เนลสันกำลังคิดหาทางข้ามลำธาร
เข้าไปตามทางในป่า ก็ยังไม่พบ พอ สัก ครัว หนึ่ง
จึงไปถึงลำธารแห่งหนึ่ง พบเนลสัน กำลังนั่ง แด

ดูน้ำไหลอยู่ที่ข้างริมลำธารนั้น เนลสัน กำลัง
 คิดหาทางที่จะข้ามลำธารนั้นไปให้ถึง ฟาก ข้างโน้น
 ก็ไปยังไม่ได้ เพราะ ลำธาร นั้น กว้าง และ น้ำ ก็
 ลึก มาก ด้วย จึงได้นั่งลง พัก ที่ ข้าง ลำธาร

เมื่อคนทีไป ตาม นั้น พาดัว เนลสัน กลับ มา บ้าน
 บ้า เห็น เข้า ก็ ดีใจ มาก จึง พูด กับ เนลสัน “หลานเอ๊ย
 บ้า นึก ว่า ที่ เจ้า กลับ มา นี้ ไม่ใช่ เพราะ เจ้า กลัว”

เนลสัน พูด ว่า “บ้า จำ บ้า กลัว หรือ ! ฉัน ไม่
 รู้ ว่า ความ กลัว เป็น อย่างไร ฉัน ไม่ เคย เห็น ความ
 กลัว เลย”



บทที่ ๒. บิดาเชื้อถือเรา

เมื่อเนลสัน อายุ ได้ ๙ ขวบ บ้า จึง ส่ง ตัว ไป
 เรียน หนังสือ ที่ โรงเรียน แต่ โรงเรียน อยู่ ใกล้ บ้าน
 มาก ดังนั้น บ้า ของ เนลสัน จึง หา ม้า เล็ก ๆ ให้

ตัว ๑ สำหรับให้ชี้ไปโรงเรียน พี่ชายของเขา
ชื่อ วิล ก็ มีม้าตัว ๑ เหมือนกัน เวลาไปเรียน
หนังสือ ก็ ชี้ ม้าไปโรงเรียน ด้วยกัน

วันหนึ่ง ในฤดูหนาวเนลสัน ชี้ม้าไปโรงเรียน
กับ พี่ชาย ไปพบ หิมะ ตก ขวางทาง อยู่หนา มาก
พี่ชาย จึง พูดว่า “ กลับ บ้าน กันเถิด ” หิมะ หนา
มาก ไปไม่ได้ แล้วเราก็คงไม่ต้องเรียน” ดังนั้น
พี่น้อง ทั้ง สอง จึง พา กัน กลับ บ้าน มา พบ บิดา
บิดา จึง ถามว่า “ ทำไมเจ้าไม่ไปโรงเรียน ? ”

วิล ตอบว่า “ หิมะ ตก หนา นึก ข้ามไปไม่ได้
ผม จึง กลับ บ้าน ถ้า รอ ไป อีก จะ ตก ลง มา มาก
จะ กลับ ไม่ได้ ”

บิดา พูดว่า “ ถ้า หิมะ นั้น ทำให้เจ้าไม่ต้องไป
แล้ว พ่อ อยากจะให้เจ้าลองไป ลัก ที่ ถ้าไปไม่ได้
จริงๆ เจ้า ก็ กลับ ได้ แต่ พ่อ เชื่อ ว่า เจ้า คง

สามารถไปได้”

เด็กทั้ง ๒ นั้นก็พากันกลับไปโรงเรียนอีก คราวนี้ หิมะตก หนา มากขึ้น กว่า แต่ ก่อนทำให้เดิน ลำบาก ยิ่งขึ้น แล้ว เขา จึง ลง จาก หลังม้า พากัน จูงม้าไป ต้อง ทน เปียก และ ทนหนาว และ ค่อย ลุย หิมะ เกือบ แค้น หัวเข่า ด้วย ความ ลำบาก

วิล นั้น อยาก จะ กลับบ้าน แต่น้อง ชาย บอกว่า “พี่ กลับไม่ได้ คุณพ่อ เชื่อ ว่า เรา คง สามารถ ไปได้ อย่า เพ้อ ท้อ ถอยเลย”

เมื่อเด็กทั้ง ๒ ลุส่าให้เชิงใจเดิน มา ไม่ช้าก็ แลเห็นโรงเรียนอยู่ข้างหน้า ลองนึกดูทีหรือว่า เด็กทั้ง ๒ จะ ดีใจ เพียงไร ที่ได้ ข้าม พ้น หิมะ มา แล้ว

เมื่อไปถึงโรงเรียน แล้ว ครู จึง ถาม ว่า “ทำไม จึง กลับ มา ได้” เขา ตอบ ว่า “คุณ พ่อ ของ ผม เชื่อ ว่า ผม สามารถ มา ได้ เพราะ ฉะนั้น จึง มา ได้”

บทที่ ๓. ไปลักลูกแพร์

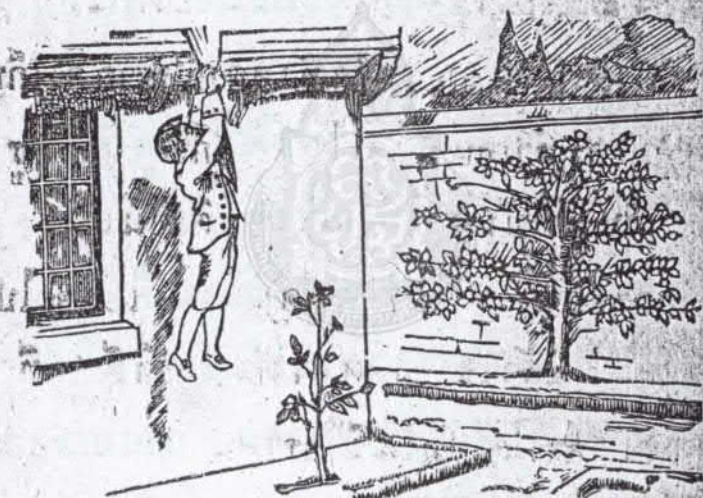
ในระหว่างที่เนลสัน อยู่โรงเรียนนั้น เนลสัน มีชื่อว่าเป็นเด็ก กล้า กว่าเด็ก ทั้งหลาย แต่ความ กล้านี้เอง ทำให้เขา ทำการ ไม่ดี บาง อย่าง จะ เล่า ให้ ฟัง สัก เรื่อง หนึ่ง ใน ส่วน ของโรงเรียน มี ต้น แพร์ กำลัง มี ลูก ลูก เด็ก ทั้ง หลาย อยาก จะ เก็บ กิน แต่ กลัว ครู ทำโทษ จึง ไม่ กล้า เก็บ ถ้า ครู รู้ว่า ใคร เก็บ ลูก ไม้ นั้น จะ ต้อง ถูก ตี เป็น แน่

ภายหลัง เนลสัน พูด ว่า เขา จะ ไป เก็บ ให้ ได้ แล้ว เขา จึง คิด หา ทาง ดี ที่ สุด ที่ จะ ไป เก็บ ลูก แพร์ โดย ไม่ ให้ มี ใคร เห็น

วิธี ที่ เขา จะ คิด เอา ลูก แพร์ นั้น เขา ตก ลง กัน ว่า จะ ทำ ดัง นี้ คือ คืน วัน หนึ่ง เนลสัน ได้ ขวน เด็ก ๆ ด้วย กัน หลาย คน ย่อง ไป ที่ หน้า ต่าง แล้ว เอา ผ้า ห่ม มา ผูก ให้ ปลาย ค่อ กัน เป็น เชือก ยาว

ฉันทนอยากเป็นกะลาสี

เนลสัน จึงให้เด็กเหล่านั้น จับ ปลายเชือก ข้าง
 หนึ่ง คอยดึง อยู่ภายใน หน้าต่างไว้ และ คอย หย่อน
 ลงมา ส่วน เนลสัน ก็ จับ ปลายเชือก อีก ข้างหนึ่ง
 ห้อย ตัว ลง มา ทาง นอก หน้า ต่าง แต่ พอ ถึง พื้น



เนลสัน ห้อยตัวลงทางหน้าต่าง

ดิน แล้ว เนลสัน ก็ ไป ที่ ดัน แพร่ เก็บ ลูก แพร่
 ที่ เชื่อม ถึง ใต้ กระเปาะ เลื้อ แล้ว ก็ กลับ มา และ สลว เชือก

ไปเป็นกะลาลี่

๕

ขึ้นทางหน้าต่างตามเดิม เมื่อเนลสันกลับมาถึงห้องแล้ว ก็เอาลูกแพร์ ออกแจกให้แก่เด็กอื่น ๆ หมด

เด็กคนหนึ่งจึงถามขึ้นว่า “เธอไม่เอาไว้อย่างหรือ?”

เขาตอบว่า “ไม่เอา ฉันไม่อยากกินผลไม้ที่ลักเขา มา ฉันไปเก็บ มา ก็เพื่อจะ อวด ว่า ฉันไม่กลัวเท่านั้น ”



บทที่ ๔. ไปเป็น กะลาลี่

เมื่อเนลสัน ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่ เขาได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อโตขึ้นเขาจะไปเป็น กะลาลี่ เมื่ออายุเนลสันได้ ๑๒ ขวบ ได้อ่าน พบใน หนังสือพิมพ์ว่า ลูกของเขาจะได้เป็นผู้คุม เรือกำปั่น ลำ ๑ ผู้คุมเรือ

ก็คือ นายเรือ ซึ่งเป็นผู้บังคับคนอื่นๆ ในเรือ
นั้นให้ทำการต่าง ๆ

เนลสัน นึก ชอบเป็น กะลาลี่ ยิ่งนัก และ คิด
ว่า เมื่อ ตัว อยู่ใน เรือ กำปั่น ที่กำลังแล่นไปใน ทะเล
จะได้เห็น เรือ กำปั่น แล่นผ่า คลื่น ที่ ชัดมา กระทบเรือ
อยู่รอบ ๆ น่า สนุก มาก

เนลสัน พูด แก่ พี่ชายว่า “ จง มี จดหมาย ถึง ลุง
บอก ว่า ฉัน อยาก เป็น กะลาลี่ และ ถาม ว่า
จะ ยอม รับ ให้ เนลสัน ไป อยู่ ด้วย ได้ หรือ ไม่ ”

พี่ ชาย เนลสัน ได้ เขียน จดหมาย ไป ถึง ลุง ตาม
ที่ น้อง ชาย บอก และ คอย อยู่ นาน ก็ หา ได้ รับ ตอบ
ไม่ วัน หนึ่ง ใน ฤดู หนาว มี ชาย แปลก หน้า มา คน
หนึ่ง มา ที่ โรงเรียน และ บอก กับ ครู ว่า บิดา เนลสัน
ให้ รับ เอา ตัว เนลสัน ไป เพราะ เขา จะ ส่ง ตัว ไป
เป็น กะลาลี่ ที่ เรือ กำปั่น ของ ลุง

เนลสันเสียใจที่จะต้องจากพี่ชายไป แต่รู้ลึก
ว่า จะไปเป็น กะลาสี ก็ ต้องไป จึง บอก ลาพี่ชาย
ด้วยความเสียใจว่า “ลา ก่อน ละ” เขา อาลัย
พี่ชาย ผู้ที่เคยเป็นเพื่อน เล่น กัน มา แต่เล็ก ๆ มาก

เมื่อเนลสันไปพบ กับบิดาแล้ว บิดา จึง พาตัว
ไปที่กรุงลอนดอน แล้ว จึง ปล่อยให้เนลสันไป
ที่เรือ กำปั่นแต่ลำพัง เมื่อถึงเรือ กำปั่นแล้ว
กะลาสี ของเรือ นั้น คน หนึ่ง บอก ว่า “เดี๋ยวนี้ ลุง
ของเธอไม่ได้ อยู่ที่เรือ กำปั่น นั้น แล้ว แก่ไป เป็น
นายเรือ ลำใหม่ ฉัน จะ พาไปหา”

ในที่สุดเนลสันได้พบ กับลุง ๆ จึง พูดว่า
“เรือ ลำ นี้ไม่ใช่ ชนิดที่ จะ เรียน เป็น กะลาสี ได้ดี”
ใน ทันใด นั้น ลุงได้ แล เห็นสีหน้าของเนลสันสลดลง
จึง พูดต่อไปว่า “อย่า กลัว ลุง จะ หาให้เจ้าใหม่”
เนลสันได้ ยิน ดังนั้น ก็ นิ่ง อยู่ แต่ในใจ ของเขา

นิก กลัว ว่า ตน จะไม่ได้เป็น กะลาลี แต่ต่อ มาไม่
ช้า เขา ก็ได้รับ ตำแหน่งที่ เขา ต้อง การ นั้น

—***—

บทที่ ๕. บน น้ำแข็ง

ต่อ มา อีก ๓ ปี ภาย หลังที่ได้ ออก ทะเล เป็น ครั้ง
แรก เนลสัน เป็น กะลาลีใน กำปั่น ที่ จะ ไป ค้นหา
ขั้วโลกเหนือ ขั้วโลกเหนือนั้น หนาวจัด มาก คน
จะ อยู่ นาน นึกไม่ ได้ น้ำ ใน ทะเล ก็ แข็ง ไป หมด
ทั้ง พื้น ดิน ก็ ปก คลุม ด้วย น้ำ แข็ง

ที่แรก นายเรือ พูดว่า “เนลสัน เจ้า ยัง
เด็ก มาก จะ ไป ที่ ตำบล หนาว จัด เช่น นี้ไม่ได้” แต่
เนลสัน อ่อน วอน ขอ จะ ไป ด้วยให้ ได้ ใน ที่ สุด
นายเรือ ก็ ยอม ให้ ไป

เมื่อเรือกำปั่นแล่นไปทางเหนือได้หลายสัปดาห์
ยิ่งหนาวจัดขึ้นทุกที น้ำในทะเลก็เริ่มจับกันแข็ง

บนน้ำแข็ง

๑๓

อยู่ทั่วไป ไม่ช้าเรือก็เข้าไปติด อยู่กลางน้ำแข็ง
จะแล่นต่อไปไม่ได้ เพราะ น้ำแข็งเกาะเรือไว้นั่น
เรือไม่สามารถ จะเคลื่อนที่ได้

คนเรือพากันเอาขวานตักน้ำแข็งให้เป็นช่อง
เพื่อแหวกทางให้เรือเดิน แต่ก็ตักไปไม่กี่มาก
น้อย เพราะ กว่า จะ ตาก ออกได้แต่ละ ชั้นก็กิน
เวลา นานและ ลำบาก มาก

แต่พอเขา ขุดลงเป็นรู น้ำเหลวที่อยู่ใต้พื้น
น้ำแข็งก็ไหล ขึ้นมา แล้ว จับ แข็งไปอีก จน ทาน
น้ำหนัก ของ คน ที่ กระโดดไปยืน อยู่บน นั้นได้

เนลสันได้เห็น น้ำแข็งอยู่ทั่ว ๆ ไป ก็นึก
สนุก ก็ กระโดด ลงไปไถล เล่น กับ คนอื่น ๆ บ้าง
ทำให้ร่าง กายอบ อุ่น ขึ้น โดยไม่ได้นึก ถึง ความ
หนาว

เรือกำปั่นนั้นติด น้ำแข็งอยู่ ประมาณ ๖ สัปดาห์

ภายหลังเมื่อมีลมพัดมา ทำให้น้ำแข็งค่อยละลาย ออกเป็น น้ำ และน้ำแข็งก็แตก ออกเป็นก้อนเล็ก ๆ เรือจึงได้ค่อย ๆ แล่นออกไป ถึงทะเลพื้นน้ำแข็งได้

บทที่ ๖. ต่อสู้กับหมี

จะเล่าเรื่อง ๆ หนึ่ง ที่เนลสันได้กระทำเมื่อเวลาที่เรือยังติดน้ำแข็งอยู่นั้น

คืนวันหนึ่งเนลสันกับเพื่อนเด็กคนหนึ่ง เห็นหมีขาวใหญ่ตัว ๑ อยู่กลางน้ำแข็ง ห่างจากเรือมาก เด็กทั้ง ๒ ไม่ได้ขออนุญาตจาก นายเรือ ก็ลงจากเรือวิ่งออกไปบนน้ำแข็ง ไปทางที่หมีอยู่นั้น เด็กทั้ง ๒ ไปเป็นนาน คนบนเรือก็ยังไม่รู้ เมื่อคนบนเรือไม่เห็นเด็กทั้ง ๒ อยู่ในเรือก็พากันเหียวตามหา แต่ไม่ช้าก็ได้เห็นเด็กทั้ง ๒ อยู่

ต่อสู้กับหมี

๑๕

กลางน้ำแข็ง จวนจะใกล้กับ หมี นายเรือจึง
ตะโกนเรียกให้เนลสัน กลับ เนลสัน ก็ไม่กลับ เพื่อน
ของเนลสัน พูดว่า “กัน จะ หัก แก กลับ ไป ก่อน ละ”
เนลสัน ก็ ยัง จะ ขึ้น อยู่ ต่อสู้ กับ หมี ให้ ได้ จึง พูด ว่า



จะยิงหมีเสียก่อน

“จะ ยิง หมี นั้น เสีย ก่อน จึง จะ กลับ” ที่ ระหว่าง
ตัว เนลสัน กับ หมี นั้น มี โพรง ใน น้ำ แข็ง โพรง หนึ่ง ซึ่ง

กันมิให้หมีกระโดดมากัดได้ ถ้าไม่เช่นนั้น

เด็กนั้นคงต้องถูกหมีตะครุบกัดตายเป็นแน่

ส่วนนายเรือไม่รู้ว่า มีโพรงน้ำแข็งกันอยู่ และ
กลัวว่า หมีคงทำอันตรายแก่เด็ก จึงเอาปืนใหญ่ยิง
ไปนัดหนึ่ง แต่หาถูกหมีไม่ หมีนั้นตกใจก็
วิ่งหนีไป

เมื่อหมีหนีไปแล้ว เนลสัน กลับมายังเรือ
นายเรือถามว่า “เมื่อฉันเรียกทำไมเจ้าจึงไม่
กลับ เจ้ารู้ไหมว่า ถ้าไม่ทำตามคำสั่งเป็น
ความผิด?”

เด็กนั้นตอบว่า “รู้ครับ แต่กระผมอยาก
จะฆ่าหมี เอาหนังไปให้บิดาของผม” เนลสัน
นั้นกลัวมาก ไม่รู้จักกลัวอะไร แต่เขาไม่ควร
ออกจากกำปั้นก่อนได้รับอนุญาต นายเรือนั้น

เป็นคนกล้า

๑๗

เคื่อง มาก และพูดว่า “ถ้าเจ้าอยากเป็นกะลาสี
ก็ต้องทำตามคำสั่งเสมอ

บทที่ ๗. เป็นคนกล้า

เมื่อเนลสันโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ก็เป็นคนกล้า
และเป็นคนสำคัญ คือเป็นกะลาสีอย่างดีที่สุด
คนหนึ่ง ที่ได้เคยมี

ไม่ช้าเขา ก็ได้เป็นนายเรือ ลูกเรือทั้งหมด
รักเขาทุกคน และอาจสละชีวิตแทนเขาได้

ลูกเรือคนหนึ่ง ได้ช่วยชีวิตเนลสันไว้ได้
ถึง ๓ ครั้ง เช่นเมื่อครั้งหนึ่งมีผู้ร้ายจะมาทำร้าย
เนลสัน ลูกเรือนั้นก็เข้าขวางหน้าเนลสันไว้
ผู้ร้ายคิดว่า ลูกเรือนั้นเป็นเนลสัน จึงตีลงถูก
ลูกเรือคนนั้นตาย

ฝันอยากเป็นกะทาส

เนลสันเคยพูดแก่ลูกเรือว่า “ข้อแรกต้องคิดก่อน ก็คือ หน้าที่” เด็ก ๆ เล็ก ๆ ไม่ว่าชายหรือหญิงเมื่อได้อ่านเรื่องนี้ คงอยากจะรู้ว่าหน้าที่คืออะไร หน้าที่นั้นหมายความว่ากระทำการที่เขามอบให้เรา ทำ

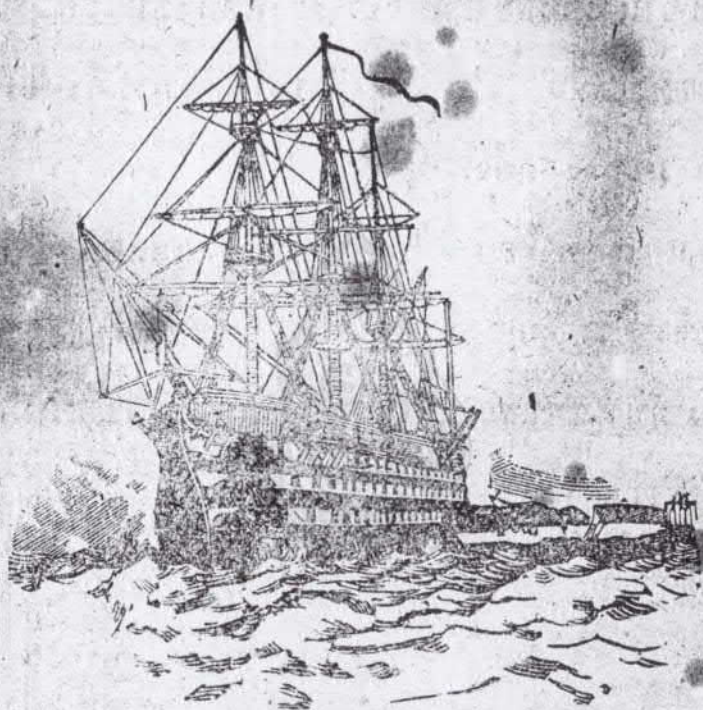
เมื่อเนลสันโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่แล้ว ก็ไม่เคยรู้สึกกลัวอะไรเลย ตั้งแต่ครั้งยังเป็นเด็กจนตราบเท่าสิ้นชีวิต เขาไม่รู้ว่าความกลัวเป็นอย่างไร

เนลสันได้ทำการรบทางเรือหลายครั้ง รบครั้งหนึ่งเขาถูกยิงแขนขาดไปข้าง ๑ ถึงกระนั้นก็ไม่ย่อท้อ ต่อئ้นมาไม่นานได้ทำ อาร รบอีกครั้งหนึ่ง ก็เสียตาไปข้าง ๑ ในการรบครั้งสุดท้าย เนลสัน ถูก กระสุนปืน ข้างคอก ยิง บาดเจ็บ มาก จนถึงกับล้มลง ลูกเรือทั้งหลายเห็นดังนั้น ก็วิ่งเข้าหา แขน ประคองตัว เนลสันไว้

เป็นคนกล้า

๑๔

เนลสันเจ็บ มาก จน พุดไม่ได้ เมื่อได้ยิน พวก



เรือรบที่เนลสันคุมเจ้าทำการรบจนสิ้นชีวิต

ของ ตน รบ ชนะ ก็ ยึด ออกได้ หน่อหนึ่งแล้ว ก็

เฉยตาย

เมื่อ นักเรียนโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่แล้ว ก็คง
จะได้ อ่าน หนังสือ ที่ กล่าว ถึง เนลสัน เป็น เรื่อง ราว
ละเอียด ยิ่ง ขึ้น และ เรียน ถึง กิจ การ ที่ เนลสัน
ได้ ทำ มา อย่าง กล้าหาญ

นักเรียน ก็ คง จะ ได้ อ่าน รู้ ว่า เนลสัน พา เขา
เรือ เข้า สู้รบ กับ ข้าศึก อย่างไร และ ทำ การ รบ
พร้อม กับ คน ของ เขา ได้ ชนะ สำหรับ บ้าน เมือง
ของเขา อย่างไร

